

Preguem encara a tots els nostres subscriptors que es vulguin fer càrrec de les deficiències que hagin pogut experimentar en el repartiment de l'Instant. Restaran corregides tot seguit

l'Instant

DIARI DE LA NIT

Cada dia a la pàgina especial de l'Instant els programes de ràdio de tot el món

El diari de Londres "The Times" ha complert 150 anys

Durant 122 anys fou propietat d'una sola família

EL SEU FUNDADOR ERA UN HOME FRACASSAT EN DOS AFERS ANTERIORS I QUE VA PENDRE UNA BONA REVENJA CONTRA LA SORT

Una història exemplar de diari poderós i honrat

LA INTERVENCIÓ DE LORD NORTHCLIFFE EN LA DIRECCIÓ DEL «TIMES»

per Miquel Capdevila

Hom ha parlat molt de la influència que la Premsa ha pogut tenir en l'opinió pública. Uns l'han exagerada i han fet del qualificatiu de «quart poder» un abús evident, i altres l'han rebaxada amb rancúnia excessiva.

Com en tantes coses de la vida humana, podem dir que la veritat resideix en el terme mitjà vist amb ull despart.

No és veritat que la Premsa — així, pres el mot genèricament —

país, car el 3 de setembre de 1783 havia estat signada la Pau de Versalles que reconeixia la independència dels Estats Units i lliurava a Espanya la Florida i Menorca, i a França Tabago, Santa Lúcia, Goree i les illes de Saint Pierre i Miquelon.

Però Anglaterra, com tots els països destinats a exercir una hegemonia imperial, creix en les hores dures i es replega per a donar una embranzida de més llarg alè. Pitt

feia molt de temps que substituïa el seu pare en l'execució del pensament directiu.

L'any 1810 el Govern anglès va emprendre una campanya de persecució del diari que arribà a l'extrem de prohibir que els correus marítims i terrestres cursessin les lletres adreçades al «Times». John Walter organitzà correus particulars que el servien tan bé que va donar-se el cas que una nova era publicada al diari abans que la rebés oficialment el Govern.

El prestigi de passar davant als correus del Govern es traduí en augment de subscripció i anuncis, var els comerciants es fiaren més de les noves del «Times» que de les oficials.

(Segueix a la pàgina 2)

En el Consell de Ministres d'aquest matí el senyor Alcalà Zamora ha acabat el seu discurs sobre l'experiència constitucional dels seus tres anys de mandat

El cap del Govern diu que mirarà si avui mateix pot donar-ne una referència oficial

El senyor Lerroux parla de la reorganització ministerial: «L'he de fer, però no tinc pressa»

MADRID, 4. — Des de les onze del matí fins a la una i deu minuts de la tarda estigué reunit el Consell de ministres al Palau Nacional.

El senyor Martínez de Velasco que fou el primer de sortir, digué que S. E. el President de la República havia acabat la seva disertació sobre l'experiència constitucional durant el seu mandat.

El senyor Lerroux que sortí moments després, féu les següents manifestacions:

«Ha acabat S. E. el seu admirable discurs exposant la seva experiència constitucional relacionada amb diversos a rúcles de la

Constitució. Miraré si en el dia d'avui puc fer una recopilació del discurs per a donar-lo una referència que sigui oficial.

No els he d'amagar que en algunes coses, no per conveniències polítiques, sinó per conveniències internacionals, no podem ésser tan clars com ho ha estat S. E.; en les altres serem tan explícits i clars com el President.

Afegí que el consell no havia tingut importància i que en ell s'havien aprovat uns comandaments del ministeri de la Guerra, entre els quals figura el comandament de mitja brigada de Bilbao. Se l'interrogà si s'havien ocupat de la reorganització ministerial, i el senyor Lerroux contestà que encara no.

«Així, no si ha de pensar?» preguntà un informador.

«Sí, si la tinc de fer, però no tinc pressa».

El ministre de Comunicacions es limità a lliurar la nota oficial, i quan un dels informadors li preguntés si hi hauria nova reunió ministerial perquè el cap del Govern els donés compte de la referència del discurs del President de la República, contestà:

«Es de suposar que es celebri, però com que aquesta tarda acabi-

ré a la Presidència, no preguntare i amb molt de gust els ho comunicare».

La nota oficial diu així: «AGRICULTURA. — Decreto destinando a los servicios que se indican, a los ingenieros agrónomos señores Ruiz Acien y López Neira.

Idem concediendo determinadas facultades, en orden a la realización de obras, a las mancomunidades de labradores.

Expediente de demarcación de zonas forestales en la cuarta división hidrográfica forestal.

Nombrando vocal veterinario del Consejo del Instituto de Reforma Agraria, a don Santiago Tapia Martín.

TRABAJO. — Excepción de subsidio para la construcción de un asilo para ancianos inválidos en Carabanchel.

GUERRA. — Expediente de libertad condicional del correjido Antonio Cayetano Ballester de la prisión militar de Mahón.

OBRAS PÚBLICAS. — Decreto jublando al interventor de línea del Estado en la explotación de ferrocarriles, jefe de Administración civil de tercera clase, don Gonzalo Rodríguez y García de Aguilár.

ITALIA AL SARRE

Els tancs pertanyents a les tropes italianes del Sarre passen revista pels carrers de Sarrebruck, on han estat hissades nombroses banderes alemanyes

TRES MESOS DE REGIM MILITAR A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Un interview i una memòria de l'Alcalde accidental, el tinent coronel senyor Martínez Herrera

per Irene Polo

Barcelona és, potser, la ciutat més desgraciada de la península, en matèria d'Ajuntaments. Els nostres escàndols municipals, les aventures, intrigues i trifulgues que s'han succeït per la noble casa de Fivaller i del Rei Jaume, han esdevingut ja una cosa gairebé tradicional. L'Ajuntament que van enfrontar les grans dèries de l'exèrcit, la nit del 6 d'octubre, semblava que anava a interrompre aquella tradició pícar i nefasta. En vuit mesos d'actuació, però, so va arribar-hi a temps.

Substituït el senyor Carles Pi i Sunyer pel tinent coronel senyor Martínez Herrera, l'Ajuntament de Barcelona ha passat tres mesos sota un règim insòlit: un règim militar. Promulgada, a la fi, la llei sobre el règim transitori de Catalunya, aquell règim del nostre Municipi està ja a les seves acaballes.

Què ha estat aquest règim? Què ha fet el nostre inquit Ajuntament durant aquests tres mesos d'estat excepcional, s'omet a la direcció d'un sol home vestit d'uniforme?

El tinent coronel, en funcions d'Alcalde accidental, senyor Martínez Herrera, ens ha rebut al seu despatx — el despatx que era abans del conseller-regidor de Provenients, perquè el despatx de l'Alcalde, rebutat pel foc d'aquella nit terrible, encara s'està reconstruint.

El senyor Martínez Herrera és un home dolç, somrient, molt senzill. Ens diu que ha redactat una memòria de la seva actuació a l'Ajuntament durant aquests tres mesos. Ens deixa aquesta memòria perquè n'extraguem el que calgui.

He treballat molt — afegeix — He arribat a fer jornades de treball de més de 14 hores... Tot seguit que vaig entrar, vaig donar ordre que els afers no triguessin més de 48 hores en ésser resolts a cada Departament.

— ¿Què penseu de l'Ajuntament que vàreu trobar en fer-vos càrrec de l'Alcaldia el dia 7 d'octubre?

— No he volgut investigar res. Res absolutament. M'he dedicat a dirigir el que m'havien posat a les mans de la millor manera que he pogut i puc. Tampoc m'he volgut preocupar de com anirien les coses quan jo ja no hi sigui.

— ¿Quant de temps penseu ésser-hi encara?

— No ho sé. Suposo que ja em quedem molt pocs dies. Potser quatre, potser sis, potser vuit; depèn del pla general de normalització política de la regió. Jo sóc ací perquè m'ho van manar; quan m'ho manin, cessaré.

La memòria estesa pel senyor Martínez Herrera sobre els seus tres mesos d'Alcaldia accidental de Barcelona, diu que la primera operació de l'Ajuntament militar, fou fer un arxíu extraordinari de la Caixa Municipal. Fa constar, tot seguit, que, durant molts dies, l'Alcalde i la seva secretaria militar es van haver de quedar a viure a l'Ajuntament. Hi menjaven i hi dormien, per tal de no deixar els serveis abandonats ni un moment.

Durant els primers dies — contínuament el document — fou necessari deturar el curs d'alguns actes administratius, entre ells el concurs del transport de carn.

L'assistència dels funcionaris fou

El senyor Martínez Herrera

exigida severament: foren suspesos els permisos que hi havia donats i es prohibí de donar-ne d'altres. Els secretaris de les finances d'Alcaldia, assumien la direcció dels afers municipals de cada Districte.

te, que tenen regularment, els consellers.

Es disposà que tota la documentació administrativa fos redactada en castellà, perquè l'Alcalde no entén el català.

Immediatament, es explicà la reorganització del servei telefònic de la casa i diu que com que s'havia abusat de l'existència de telèfons, fàcilment manejables, fou desconnectada la multitud de telèfons que hi havia, i només es deixaven els de l'Alcaldia, secretari municipal, policia urbana, majoridomia i secció mèdica. Diu que això ha donat bon resultat i que, per tant, el futur Ajuntament podria reduir el servei.

Després, el senyor Martínez Herrera exposa que el sistema de govern municipal que ell ha hagut d'implantar, és, pràcticament, el sistema de la gerència, la rapidesa del qual és, evidentment, superior a d'altres tipus de govern.

I afegeix: «En lloc d'una memòria d'actuacions practicades, s'hagué de fer una crítica del mètode de govern més apropiat, el període transcorregut constituïa una formidable experiència per a demostrar els grans avantatges que una llarga temporada de gerència reportaria a Barcelona».

Després diu que va tenir alguns dubtes sobre les facultats d'un Alcalde accidental. Aquest — diu — ne podia tenir menys atribucions que un Ajuntament, si no es volia condemnar la vida municipal a la

(Segueix a la pàgina 2)

El senyor Ferran Gasset pren possessió de la presidència del Tribunal de Garanties

S'acorda el processament i presó del senyor Companys

El tribunal s'inhibeix del sumari contra el senyor Casanoves. — Dimissió del Sr. March

MADRID, 4. — Aquest matí, a les onze, es reüní el ple del Tribunal de Garanties Constitucionals.

Prengué possessió del càrrec el nou president d'aquest alt organisme, senyor Ferran Gasset.

Per absència del senyor Albornoz, president sortint, li donà possessió el president del Consell d'Estat, senyor Abad Conde.

El senyor Gasset pronuncià un petit discurs per tal d'agrair el nomenament, considerant-se excepcionalment honorat amb presidir el més alt Tribunal de la nació. Oferí ésser imparcial en la seva comissió i es congratulà de la composició de l'esmentat organisme, els membres del qual són tots mereixedors del càrrec que foren elegits.

També pronunciaren breus discursos elogiant la personalitat del senyor Gasset, els senyors Gil i Gil i Taltavull.

A continuació, el Tribunal acordà el decret de processament i presó del senyor Companys, ex-president de la Generalitat de Catalunya.

Quant a l'assumpte del senyor Casanoves, s'acordà inhibir-se del sumari instruït contra el president del Parlament català, per no assenyalar-se aquest càrrec en la llei orgànica que fixa les personalitats que estaran sotmeses a la seva jurisdicció.

Després es donà compte de la dimissió del vocal d'aquest alt tribunal, senyor Joan March, elegit per Balears, per incompatibilitat amb la seva acta de diputat.

El president Roosevelt vol emprar diferents mitjans per a posar fi a la cursa dels armaments

WASHINGTON, 4. — El President Roosevelt ha decidit posar fi durant l'any 1935, a la costosa carrera d'armaments.

Compta com a primera mesura, amb un projecte degut a Mr. Cordell Hull, en el qual s'opta pel control de la fabricació d'armes.

En segon lloc, es proposa provocar un acord a la Conferència Internacional del Desarmament. El ministre dels Estats Units a

Berna, partirà cap a Europa el dia 10 del corrent, amb les instruccions de sondejar els governs europeus referent a qüestions relatives a la reunió de la Conferència del Desarmament.

Els Estats Units tenen la intenció de demanar la inclusió d'Alemanya en les converses, i potser també a la Conferència del Desarmament. — Fabra.

UN PROMETATGE

S'ha fet públic el prometatge entre la filla del gran polític anglès Sir Austen Chamberlain, Miss Beatrice Diane Chamberlain, Mr. Arthur Terence Maxwell. El casament s'efectuarà el pròxim mes de febrer. La parella fotografiada amb llurs gossos favorits el blanc «Nipero» i el negre «James». — (Express Foto)

passat per la censura

TRENES - JUGUETES
Cajas de construcciones metálicas

MÄRKLIN
Bing Mescano
PATHE BABY

El Decora de Oro
Hijo de Guillermo Leopold
Calle Cortes, 642 - BARCELONA
entre Paseo de Gracia y Guri

Guia de l'espectador

ACTUALITATS
Notícies i Reportatges. «La tragedia de un torero».

ARNAU
«Es hora de amarnos» i «Un hombre breco valiente». Vegeu cartellera especial.

ASTORIA
«Mi vida entera» i «Volando hacia Rio Janeiro».

AVENIDA
«Viva la Pepa», «Justicia» i «Sor Angélica».

CAPITOL
«El signo de la muerte». Vegeu cartellera especial.

CATALUNYA
«El negro que tenía el alma blanca». Vegeu cartellera especial.

COLISEUM
«Canción de cuna».

KILE
«Trágica atracción» i «Viva la vida».

ESPLAI
«Anna Maria», «Es hora de amarnos» i «Carolina».

EXCELSIOR
«Hay hombres con suerte» i «Paz en la tierra».

FANTASIO
«Por un millón». Vegeu cartellera especial.

FEMINA
«Que calamidad» i «Toda una mujer».

FLORIDA
«Un hombre breco valiente», «Mi vida entera» i «Bolerón».

KURSAAL
«La chica de las montañas» i «La caída de un imperio». Vegeu cartellera especial.

MARYLAND
«LAS CUATRO HERMANITAS». Vegeu cartellera especial.

METROPOL
«El fakir del hotel» i «El rosario».

MISTRAL
«Viva la vida», «Compañeros de guerra» i «Un crimen en la noche». Vegeu cartellera especial.

PARIS
«Sola con su amor», «Ignominia». Vegeu cartellera especial.

PATHE PALACE
«Amor sobre ruedas» i «Paz en la Tierra». Vegeu cartellera especial.

PUBLI CINEMA
Curiositats. Dibuix en colors «Beyruth», etc.

TIVOLI
«Ella era una dama». Vegeu cartellera especial.

URQUINAONA
«La isla del tesoro».

«La Santa y el loco»

La popular novel·la alemanya «Eliababeth», ha estat portada a la pantalla sonora per la productora Eda Film i distribuïda en el nostre país per CIFA, amo el títol de «La Santa y el loco».

En trobem davant un film ple d'interès i dramàticisme on no se sap què elogiari més, si la tècnica, els primers plans a l'aire lliure o la interpretació artística. «La Santa y el loco» és una pel·lícula alemanya pel·lícula costats. Sentiment i cervell, emoció i dolor.

La «Santa», paper que interpreta, amb el nom d'Isabel, Hertha Thiele, la feliç «esta» de la disculpa pel·lícula «Noies d'uniforme», adquireix una expressió justa i espiritual.

La filla del banquer berlinès Dietrich, qui per la seva bellesa singular ha captivat el pintor Wadendorff i el «boig», és una figura que adquireix en aquesta pel·lícula un fort dramàticisme emotiu i captivador.

La poesia i dolcesa de l'Alemanya

CINEMA PARIS
Av. Portal de l'Anzel 11 i 13.
Teléfono 14544
Aquesta nit, a les 9'45:
Sola con su amor
per Silvia Sidney.
L'interessant film Paramount:
IGNOMINIA
Es despatxa a guixeta per a la sessió numerada de diumenge, tarda, a les 11.

SALONS CINÉS
TEATRE TIVOLI — 10 nit.
«ELLA ERA UNA DAMA», per Helen Twelvetrees.
FEMINA — 9'45. «QUE CALAMIDAD», «TODA UNA MUJER» (Ann Harding), «10'50 nit»
CAPITOL — 10 nit, «EL SIGNO DE LA MUERTE» (Pierre R. Willen, 10'30 nit).
CATALUNYA — A les 10 nit, «EL NEGRO QUE TENIA EL ALMA BLANCA», en espanyol, Antonia Colomé, 10'45 nit.
KURSAAL — A les 9'30 de la nit, «LA CHICA DE LAS MONTAÑAS», «JUAREZ Y MAXIMILIANO» (Medea de Novara, 10'50 nit).
ACTUALITATS — Notícies, reportatges FOX i «UN VIAJE POR FIANDES»
PATHE PALACE — «HAY HOMBREROS CON SUERTE» (Madelaine Carroll)
EXCELSIOR — «HAY HOMBREROS CON SUERTE» i «PAZ EN LA TIERRA».

CINEMA - MODES

LES ESTRENES

FEMINA. — «Toda una mujer» i «Qué calamidad!»

Els Artistes Associats ahir estrenaren al Femina dos films: un d'Amèrica, de la «20th. Century», «Toda una mujer», per Ann Harding, i un d'Anglaterra, de la British «Dominions», «Qué calamidad!», per Sidney Howard.

Aquest darrer film, passat de complement, és una farsa astracanica de pur humor anglès, amb pallsades molt divertides. Film intrascendent, naturalment, però xocant, realitzat per Mc Lean Rogers.

El film bàsic del programa, és «Toda una mujer» — «Gallant Lady» en anglès — d'argument com fet a posta per a llumment personal d'aquesta artista excepcionalíssima que és diu Ann Harding.

En l'elenc interpretatiu de «Toda una mujer», hi ha Tullio Carmellini, aquell famós galan jove del cinema mut, que sempre feta parella o amb la Pina Menichelli o amb la Bertini. Tullio Carmellini ja no és ara el «guapo dels ca-

Ann Harding i Dickie Moore en el film «Toda una mujer»

bells rinxolats, com aleshores. Ha envellit un bon xic, però amb la seva corpulència encara agrauna el tipus com a «castigador», de segon rengle. Petita revifalla la seva, que no arriba però a la forma d'un Adolph Menjou o a la d'un Lewis Stone, perquè en aquest film Carmellini no té pas un paper de molta importància.

Però la que ocupa tota l'atenció i amplitud de la pel·lícula, és Ann Harding, sensible, humana, heroïna, delicada i espiritual tota-hora.

Amb el sacrifici constant que fa pel seu fill — l'angelical Dickie Moore, sempre agraït de veure'l —, Ann Harding sap interessar l'espectador, i especialment el seu rol com a mare de les dones, mares com ella o senzillament, sense ésser-ho, més aptes per a capir el trasbals de la seva ànima sacrificada.

El director del film, Gregory La Cava, no ha escatimat pas res a Ann Harding, per a la millor ambientació i caracterització del seu paper. Un luxe impressionant, una rècula de vestits extraordinàriament vistosos i un conic modernisme en tot, fan que el film quedi ric i agradable en la seva part objectiva, com ben enllaçada i interessant és la part anecdòtica.

Clyve Brook, sobri i contingut, galant si, pulcríssim, però sense excelsior, com complement que aquest film, «Toda una mujer», és única i exclusivament per a enlitzar Ann Harding...

M. C.

senzilla i aburguesada dels seus pobles bells i pintorescos, de les proximitats del famós llac de Constança, llueix en el film «La Santa y el loco» amb una abundància que atreu i subjuga.

CINEMA ARNAU
Avui:
ES HORA DE AMARNOS i UN HOMBRECITO VALIENTE

Cinema FLORIDA
Sant Pau, 64
Avui:
UN HOMBRECITO VALIENTE
MI VIDA ENTERA
BOLERO i Dibuixos

CINEMA ESPLAI
Còrsega, entre Aribau i Muntaner. Teléfono 71052
HACIENDO DE LAS SUYAS, per Stan Laurel i Oliver Hardy.
ANNA MARIA, per Paul Horbiger i Lucie English.
ES HORA DE AMARNOS, per Edmund Lowe, Ann Sotern i Miriam Jordan.
CAROLINA, per Janet Gainer i Lionel Barrymore i EL LOBO FERROZ, dibuixos en colors.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5. Teléfono 21906
SESIONES:
Tarda, 4 i 6'30. Nit, 10'15.
La Cucaracha
film nou sistema tinteocolor
«LAS CUATRO HERMANITAS» (reposició especial)

El cinema, modern factor de civilització

El comte Keyserling ha definit la civilització moderna qualificant-la de «civilització ecumènica». Fins fa poc, la definició de les civilitzacions no anava més enllà dels tònics «civilització oriental», «civilització occidental», «civilització extrem-occidental», etc. Els debats i les polèmiques tenien per tema la decadència de l'occident, «levant contra ponent», etc. Keyserling ha anunciat el món que neix i de les desferres de totes les civilitzacions precedents recull i classifica els germans vitals que pugnen per una magna civilització ecumènica, o civilització universal.

Entre els factors principals d'aquesta nova civilització que Keyserling anuncia, cal comptar-hi, deudament, el cinema. Si la nova civilització ha de consistir en la universalització de la cultura, dels costums i de l'estat social en general, res com el cinema per actuar d'agent divulgador entre els diversos pobles de la terra.

El cinema americà, naturalment, pel fet del seu major desenvolupament i perfecció, és el que més evidència ens dona de contribució a aquest corrent de civilització ecumènica. Per ésser producte d'un continent on l'aiguabarreig de races ha pogut donar un tipus essencialment internacional, el cinema anglès ha exercit una missió universalitzadora sense precedents. Gràcies a les produccions de Hollywood, avui el món enter està familiaritzat amb els trets més característics de la vida, no solament nord-americana, sinó també de les més llunyanes latituds. Infinit de films constitueixen un document viu sobre indrets fins fa poc virtualment tan inèdits com el Pol Sud, la Groenlàndia, les illes oceàniques o les jungles de l'Àfrica Central. I a través de les escenes més insignificants de qual-sevol film mediocre, projectades a dos mil quilòmetres del lloc de l'acció poden tenir una valor tan eficaç de revelació, de difusió i d'universalització, que això sol ens autoritza d'atorgar al cinema el títol de factor modern de civilització que li donem en epígrafe aquest article.

Els moralistes, els retrògrades, els tradicionalistes, els xovinistes i na-

cionalistes de tots els països ataquen el cinema i anqui per la seva influència «desmoralitzadora i americanitzadora», diuen. No s'adonen, però, de la seva influència superior, universal, ecumènica, que anuncia Keyserling, la qual està per damunt de la moral, de la política i de tots els prejudicis de raça i de nacionalitat.

Es evident que, sobretot exposats a través del cinema, els diferents codis morals, socials o polítics de les diverses races i pobles de la terra han de produir terribles xocs; xocs que els moralistes i sociòlegs ressagats qualificaran d'hecatombe i de destrucció de la Humanitat. Aquest aspecte, però, a nosaltres, comentaristes del fet del cinema, no ens incumbeix de discutir-lo. Potser és justament amb la barreja i coneixement recíproc de tots els costums i de tots els codis existents que la civilització que anuncia Keyserling es cristal·litza! Potser és justament pel procediment del predomini i de la selecció natural que la Humanitat arribarà a posseir el codi ecumènic!

Això, però, deixem-ho a mans de Keyserling, el qual és qui ho ha d'escatir. Nosaltres el que direm només és que l'atac que s'adreça al cinema en general i al cinema anglès en particular, basat sobre la seva acció «desmoralitzadora» és, del punt de vista objectiu, absolutament injust. El cinema no inventa res. El cinema és un exponent gràfic dels costums i estat social dels respectius països. Si els costums americans, per exemple, no són prou morals als ulls dels moralistes europeus — posem per cas — el cinema no hi té cap culpa. Si la divulgació d'aquests costums és perjudicial, no som nosaltres qui ho ha de decretar. El cinema compleix la seva missió històrica, com qualsevol altre factor del temps modern, i és a l'esdevinidor el determinar si els corrents de la civilització de la nostra època van per bons viaranyes. En èpoques obscures de la Humanitat s'ha cregut que l'estudi de l'astronomia i de la geologia, per exemple, era no solament immoral sinó també delictiu. Per aquest camí s'arribà — oh monstrositat! — a duc

«HOMBRES DEL MAÑANA», EL FILM DE FRANK BORZAGE QUE PRESENTARÀ L'INSTANT

L'INSTANT es proposa donar relleu a tot el que faci referència a l'espectacle, especialment el cinematogràfic. I per creure que hi ha films que mereixen d'ésser patrocinats perquè el públic s'adoni de

Los Wilson portant en braços el petit i formidable artista George Breakston, en «Hombres del mañana», film de la casa «Cifesa»

llur vàlua, ha acceptat, amb satisfacció, la suggerència que li ha estat feta de començar la campanya que té en projecte, a favor del Cinema, presentant un film, un gran film de Frank Borzage.

No cal ara descobrir aquest gran animador de la producció americana. Seria debades perquè des d'el setè cel·la la seva obra model·la del cinema mut, fins a «Purs humans», la seva darrera pel·lícula estrenada a Barcelona, el bon cineasta ha seguit les seves petjades, sap qui és i de què va.

Frank Borzage treballa ara, però, en «Hombres del mañana» amb un nou element, els infants. I amb un tema nou per a ell, el de fer-se ressó d'una crida a la Humanitat per a donar-li a comprendre amb tota la força d'expressió del cinema que, en certs pobles, l'educació, els costums dels infants que pugen són un abisme per als homes de demà.

Cal emmullar-se amb els exemples de la Gran Guerra, cal estudiar l'ànima del tendre plançó que no ha tingut contacte encara amb la cruïlla de la vida, i que se sent posseït de l'esperit bèl·lic quan un dia pot anorrear el món.

«Estic molt content; a la fi la moda ha retrobat la seva dignitat i elegància. Fa molt de temps que havien perdut aquesta dignitat. L'època de la fal·làcia sobre genoll i de la cintura posada uns panys més amunt, estirant la cintura femenina, va ésser nefasta, en aquest sentit. Ara les fal·làcies tornen a ésser llaures; la cintura torna a ésser al seu lloc, i s'aprima; en els vestits de nit les fal·làcies arriben fins a terra, cosa d'una gran elegància, car d'aquesta manera la silueta femenina es mostra amb tota la seva gràcia».

«Els vestits es fan de seda de debò, d'aquella seda que cau dreu i no és lluenta com un mirall; sinó que té una lluisor que no fa mal als ulls. Estic segur que si posseïssim a terra un dels vestits que aquest hivern estan de moda passaria el mateix que amb els de les nostres mares: s'aguantarien drets. No hi ha res tan bonic com una dona abillada amb un vestit de nit, fet d'una roba

SALO CATALUNYA
Tercera setmana d'èxit del gran film de Benito Perojo
EL NEGRO QUE TENIA EL ALMA BLANCA
LA PEL·LÍCULA DEL ANI
Una producció que representa un triomf del cinema nacional.
Exclusives Balart i Simó.

Els nostres artistes i la moda d'avui

Emili Grau-Sala diu que els vestits de les noies d'avui són el retorn a la dignitat i a l'elegància de la moda

Emili Grau-Sala, d'entre els artistes més joves de Catalunya, és un dels que ha assolit imposar-se més ràpidament. Emili Grau-Sala, que és molt jove — vint-i-tres anys — s'ha fet remarcar no solament per la gràcia de la seva pintura, sinó per la seva qualitat pictòrica i la fina sensibilitat del seu dibuix. Ha fet una exposició a la Sala Badrines on va revelar-se als diu anys, i una segona exposició a les Galeries Syra que l'ha presentat com un artista molt més segur i més acurat. Emili Grau-Sala ha popularitzat a casa nostra, amb la seva pintura, la figura femenina del noucentisme, sense que això hagi volgut dir mai una submissió a l'anècdota. Heus ací el que Emili Grau-Sala pensa de la moda femenina.

«Estic molt content; a la fi la moda ha retrobat la seva dignitat i elegància. Fa molt de temps que havien perdut aquesta dignitat. L'època de la fal·làcia sobre genoll i de la cintura posada uns panys més amunt, estirant la cintura femenina, va ésser nefasta, en aquest sentit. Ara les fal·làcies tornen a ésser llaures; la cintura torna a ésser al seu lloc, i s'aprima; en els vestits de nit les fal·làcies arriben fins a terra, cosa d'una gran elegància, car d'aquesta manera la silueta femenina es mostra amb tota la seva gràcia».

«Els vestits es fan de seda de debò, d'aquella seda que cau dreu i no és lluenta com un mirall; sinó que té una lluisor que no fa mal als ulls. Estic segur que si posseïssim a terra un dels vestits que aquest hivern estan de moda passaria el mateix que amb els de les nostres mares: s'aguantarien drets. No hi ha res tan bonic com una dona abillada amb un vestit de nit, fet d'una roba

El vestit que Emili Grau-Sala voldria veure dur a les noies de Barcelona (Dibuix inèdit d'E. Grau-Sala)

trèta i lligada amb un llaç que faci una boga grossa darrera; amb un cos escotat, amb un petit detall blanc a l'escolt i unes mànigues curtes i bufades que semblin unes ales, i un petit detall als gabelles que faci joc amb el de l'escolt.

«Els escots moderns de totes maneres no fan gaire bonic; són massa poc al davant; un escot una mica més repartit i potser més marcat del davant».

Els pentinats moderns m'agraden, car exigeixen de nou els ca-

bels llargs; els ciatells afeïtats són terribles, sobretot aquells que acoben en punxa. A mi em diuen que «vaig pentinat» com una noia perquè porto els cabells una mica llargs, i això no és veritat: són elles les que es pentinen com nosaltres. Les pells més boniques són les de «pèl llarg», car són les que s'ajustaven més la dona. El que ja molt bonic és de veure una silueta femenina fina i allargada, acabada per un gran coll de nells que tapa tota la cara i no deixa entreveure un ull ple d'ombra sota d'un petit capell posat sobre del front».

«En canvi, trobo terribles els vestits sastre, les túniques i gorreres russes, en fi, tot el que pot donar quelcom de masculí a la silueta femenina. Tantes coses com hi ha que poden donar un gran encís a una personalitat femenina com són els vols que donen a les cares que cobreixen un cert misteri i encis insubstituíbles; sobretot si estan adornats amb uns «modròns» que donen una blanca flor a la cara femenina que els porta. Un altre instrument de coqueteria que modernament les dones han abandonat quasi per complet, és el ventall, tan bonic com fa una femmina movent un ventall finament adornat».

«En fi, la silueta femenina que prefereixo, com es pot veure ben marcadament en les meves pintures, és la de cintura prima, mànigues curtes i bufades que semblen unes ales, i un petit detall als gabelles que faci joc amb el de l'escolt».

«Els escots moderns de totes maneres no fan gaire bonic; són massa poc al davant; un escot una mica més repartit i potser més marcat del davant».

Els pentinats moderns m'agraden, car exigeixen de nou els ca-

Per la transcripció Maria RAVENTOS

FANTASIO
Avui, nit, a les deu. Gran èxit de GUSTAV FROELICH en la divertida comèdia
Por un millón
amb Camila Horn.

MARYLAND
AVUI
Las cuatro hermanitas

CAPITOL
AVUI
Un altre triomf de SELECCIONES CAPITOLIO

EL SIGNO DE LA MUERTE

TIVOLI
Avui, la deliciosa comèdia
«Ella era una dama»
per Helen Twelvetrees.

Sembla que s'aferra la tendència d'utilitzar infants per a interpretar papers de consideració en els films.

Els èxits darrers de Shirley Temple, en els films Fox, o d'Arthur Girelli a «Sor Angélica», sembla que seran continuats ara a Barcelona, amb una nova revelació: la de Robert Lynen.

Julien Duvivier, l'extim director francès, ha escollit Robert Lynen, per a interpretar «El petit rei», això és, la producció de Vandal i Délaç, basada en l'obra d'André Lichtenberger, «Le petit Roi».

Aquest film ha estat presentat en el mes de novembre a Madrid, i ha assolit un excel·lent acolliment.

A França, en vista del seu èxit, a induït Julien Duvivier a enrobar Robert Lynen en «Poli de Carottes».

Cinema MISTRAL
Calàbria, 38. Teléfono 32302
Calefacció central. Sessió continua. Avui:
VIVA LA VIDA
en espanyol, per R. Ballesteros Santpere i Alady
COMPANEROS DE JUERGA
per Stan Laurel, Oliver Hardy i Ch Chase
UN CRIMEN EN LA NOCHE

URQUINAONA
Avui, nit, a les deu:
La l'a del lesoro
Producció M. G. M.
per Wallace Beery
Jackie Cooper i
Lionel Barrymore

El crit de Frank Borzage a la Humanitat
Hombres del mañana
Avui estrena al

JOSEFINA DIAZ

Josefina Díaz avui rep l'homenatge de Barcelona. En les constants visites a la nostra ciutat amb què Josefina Díaz ens ha obsequiat aquests darrers temps, l'excel·lent actriu castellana s'ha fet creditors de la simplicitat dels barcelonins. L'homenatge d'avui no és altra cosa que la manifestació cordial d'aquesta simplicitat.

Perquè Josefina ha tingut, a més, l'encert d'ofrir-nos les més belles creacions femenines en les seves actuacions a la nostra ciutat. La cura en la tria del seu repertori, en la qual el seu company Manuel Collado té part principalíssima, ha permès als barcelonins de veure Josefina Díaz encarnant les més contraposades figures i demostrant els seus admirables dots d'actriu sensible i fina.

La recordem, en la data del seu homenatge, en la figura de la dona apassionada i segura de «Bodas de Sangre», de García Lorca, en la figura central de «Domínio», d'Achard, en la gentil fermesa i dignitat de «Camurades». Josefina Díaz s'apareix en totes com una de les primeres figures de l'escena castellana.

Un concert «únic» d'Artur Rubinstein

Ja és sabut que dintre l'ambient musical barcelonès un concert del famós pianista Rubinstein consisteix sempre la suggestió màxima per al públic filharmònic. El pròxim diumenge, dia 7, a les deu de la nit, al Palau de la Música Catalana, aquest gran pianista superarà les esperances dels més exigents, interpretant un programa en el qual els noms de Brahms, Chopin, Debussy, Bela Bartók i Falla estan magníficament representats.

Rubinstein, el cas més excepcional de domini pianístic, aportarà a les obres d'aquests mestres la força lluminosa expressiva de la seva personalitat.

RUBINSTEIN

Es a Barcelona, on ha d'actuar un dia d'aquests, el gran pianista polonès Artur Rubinstein.

Aquest famós pianista, molt conegut a la nostra ciutat per haver-hi actuat en altres ocasions, nasqué a Lodz (Polònia), l'any 1889. En la seva infantesa va ésser deixeble de Rudolf Maria Breithaupt, a Berlín, com també de Jancien, a la mateixa ciutat. Durant alguns anys, sentint-se en possessió d'una solida base musical, va desenvolupar el seu temperament, tot sol, amb un agut instant autodidacte.

Tot just complerts els disset anys va començar la seva carrera de concertista a París, on assolí un

èxit brillantíssim que l'ha anat acompanyant en tots els concerts consecutius de la seva vida activa.

Les seves «tournée» per Europa i Amèrica han estat nombroses. A Espanya va presentar-se l'any 1915, i d'aleshores ençà ens ha visitat gairebé cada any, sempre amb èxit creixent.

Es considerat, amb justícia, com un dels pianistes més complets que han existit. Posseïx una tècnica pianística brillantíssima.

El seu concert al Palau de la Música Catalana, el vinent dia 7, serà, sense cap mena de dubte, un esdeveniment musical.

GRAN TEATRE ESPANYOL

Telèfon 11702
Companyia Santpere
Avui, nit, a les 10.
Últimes representacions de l'èxit grandios
AQUESTA NIT I MAI MES
Demà a la tarda,
ELS ALLOTJATS
ELS REVOLUCIONATS

Teatre Barcelona

Companyia
DIAZ DE ARTIGAS-COLLADO
Avui, divendres. Benefici de Josefina Díaz de Artigas. Nit, a les 10.15. Estrena de la comèdia de Bernstein
MELO
(Melodrama)
Demà, tarda i nit
MELO

CONVERSES

J. Puig i Ferrater té una obra...

...però no vol que sigui dit.
—Crec que treballa per al teatre, Puig?
—Per al teatre?
—M'han dit que teniu una obra...

—No tinc res. Ni projectes.
—Així, doncs, ¿com és que la gent diu que...?
—Què, què?
—Que teniu una obra.
—La gent no sap què dir.
—Com es titula?
—Què?
—L'obra que teniu.

—No tinc obra. Ni tan sols títol.
—Doncs jo tinc el títol de la vostra obra.
—Com es diu?
—«Gelosia».
—Com ho sabeu?
—Perdóneu; sóc jo el reporter; i no pas vos.
—Bé, si; es diu «Gelosia». És un drama, sabem?
—Ja era hora. Feia temps que no havíeu escrit res.
—En aquesta obra hi tinc una certa il·lusió.
—Època actual?
—Època actual, a Barcelona. Ambient senyorívol. Millor, d'intel·lectuals.
—S'estrenarà?
—Suposo. Està en mans de qui l'ha d'estrenar. Però... és tan insegur, tot això.
—Teniu raó.
—Eh! De tot això, ni una paraula.
—No tingueu por. Serà discret.

Amb «Tosca» debutà ahir al Liceu el nou tenor Josep Luccioni

Que el debut d'aquest tenor havia despertat una certa expectació, es va veure quan va acabar-se l'acte primer de «Tosca». El públic, en aquell moment, no estava prou convençut de la realitat de la fama de què bé precedia aquest tenor francès. Potser va contribuir al nerviosisme del públic, i d'una manera evident en el quart i cinquè pès, l'actuació un xic apagada del baríton Inghilleri.

Malgrat tot, els presagis fets en acabar el primer acte, varen desaparèixer en el transcurs dels dos darrers, car el tenor Luccioni va imposar-se a l'auditori per la qualitat i la potència de la seva veu no gaire corrent. Potser manca a aquest tenor més domini de la quadratura i cuidar un xic més l'estil; però, del que no hi ha cap dubte, és que ens trobem davant d'un tenor de condicions vocals excepcionals.

«Tosca» és una òpera tan coneguda, i tan sentida cantar per tants bons tenors, que no és d'estranyar que el públic vulgui exigir d'un debutant que ve precedit de fama, i del qual s'ha fet una gran reclam, un rendiment superior al que comunament s'espera dels altres contractats.

Malgrat tot, si l'acollida que se li va fer ahir al Liceu, no fou apoteòtica, tampoc no es pot dir que fos instantàniament aplaudit.

Quant al baríton Inghilleri, ja hem dit que no fou, la seva actuació, tan encaixada com es despar d'un element de la seva vàlua.

Clara Jacobo va interpretar el seu arols amb un complet domini. Conant noves proves del seu talent dramàtic i de les excel·lències de la seva veu.

Fou molt aplaudida en la romància «Vizé d'arte», car la va dir amb justesa i expressius accents. Els altres intèrprets cooperaren bé en el desenvolupament de l'acció.

El mestre Padovani dirigí l'orquestra amb l'encert i competència que li són acostumats, i féu que donés el màxim rendiment.

UNA CONVERSA AMB POAL - AREGALL

EL TANCAMENT DEL TEATRE APOLO

Ha sorprès el món del teatre la notícia que l'Apolo, amb una obra acabada d'estrenar i que està en ple èxit, va a tancar l'endemà del dia de Reis.

No pot negar-se que el fet és un xic estrany i precisament per aquesta raó hem tingut interès a mantenir una breu conversa amb l'autor de «Les verges caigudes» i conductor d'aquell teatre del Paral·lel. Sembla entorn d'una taula de cafè amb el senyor Miquel Poal-Aregall i li preguntem:

—¿Es cert que tanca l'Apolo?
—Tanca i no seria res d'estrany que aquest tancament de l'Apolo es prolongués més de dos anys.
—Em sorprèn la resposta. ¿Que potser no reunís les degudes condicions de seguretat i d'higiene?
—No és per açí. El tancament s'imposarà perquè no hi ha negoci possible en aquest teatre. Amb dir-vos que amb un promedi de recaptació de dues mil dues-centes pessetes diàries no és possible aguantar-se, està dit tot.

—No ho entenc. ¿Voleu dir que ha estat aquesta la recaptació que s'ha fet?
—Aneu a la Societat d'Autors i ho veureu. En aquest teatre i amb una companyia com la que ara actua, necessitat, per aguantar-se, dues mil cinc-centes pessetes.
—Però l'obra serà. L'èxit ha estat esclatant. Com es comprèn aquest diguem-ne fracàs.
—Senyalament, que deixant de banda que el teatre català és veu que no interessa als catalans, s'ha fet, al voltant de la meua obra una atmosfera injustificada. Penseu que adhuc per anunciar-la hem trobat obstacles. No ens l'han deixada anunciar a les columnes, i adhuc als tramvies hi posaren inconvenients. A la ràdio, no.
—Potser el títol?

que estem segurs que la companyia tindrà feina fins al setembre.
—I aquest altre rumor de que serà traidura al castell?
—Es cert. Me l'han demanat tres empreses castellanes, però encara so heu resolt res.
Poal-Aregall demana dues còpies més de conyac i comença a explicar-nos el que serà la nova obra que prepara: «Negres».

Així, però, serà motiu per a una altra conversa.

El que més interessava, en aquests moments, ja ho sabem. — G.

A L'ESCENARI...

...del Barcelona

L'enorme popularitat i simplicitat amb què compia a Barcelona l'actriu Josefina Díaz de Artigas, fa pronosticar per a la funció del seu benefici un èxit sense precedents: sobretot estrenant, junt amb la companyia que acabada amb Collado, la comèdia de Bernstein «Melo» (Melodrama), que tants i tan apassionats comentaris han encès en la foguera teatral.

L'estrena tindrà lloc a la nit, i són ja moltes les peticions que han formulat a Comptaduria els innombrables admiradors de Josefina Díaz de Artigas, l'actriu de veu i gest meravellosos.

«Melo», que consta de tres actes dividits en onze quadros, es presentarà sota el següent repartiment:

Romana, Josefina Díaz de Artigas; Pedro Balceix, Manuel Collado; Blanc, Pedro E. Ouenca; parroquians, C. de Toledo i C. de los Reyes; Cristina, C. Campos; Doctor, J. Pidal; Criada, C. Reyes; Consumidors, A. Candal i G. Calvo; Apache, C. Sanz; Crist, D. Jerez; Decorat de Bartolozzi.

Donada la categoria artística de la beneficiada i de l'obra que estrenarà aquesta nit, la funció d'avui al Barcelona pot qualificar-se veritable esdeveniment.

«Melo» (Melodrama) representarà també demà, dissabte, en les funcions de tarda i nit.

...de l'Olympia

Ahir a la tarda tingué lloc un dels festivals que, amb tant d'encert, ha organitzat l'empresa de l'Olympia, dedicat als nens dels establiments benèfics escolars patrocinats per la Generalitat i l'Ajuntament.

Hi assistiren centenars de nens que, amb llur enervada impregnació d'alegria, enlluernadora i tan simpàtica com digna d'imitar.

Assistí a l'acte el president de la Generalitat amb el seu secretari ajudant, cap de cerimonial senyor Rubí, i altre personal afecte a la secretaria.

No cal dir que la festa es va veure coronada del més feliç dels èxits, èxit que aquesta tarda, divendres, ha tornat a reproduir-se.

TEATRE VICTORIA

Gran Companyia Lirica
Avui, nit,
Las rayas de la mano
La mentira mayor
Demà, grans funcions.

COLISEU POMPEIA

Travessera, 112 G. Tel. 73331
COMPANYIA CATALANA
Avui, divendres, nit a les 10.15
Demà, dissabte, tarda a les 5 i nit a les 10.15. L'obra de gran comicitat en la qual han triomfat autor i intèrprets
Don Joan de Terrassa de J. Navarro Costabella

PROSCENIS

* L'Apolo tanca el dia 10.

* Aquest tancament de les portes de l'Apolo, en aquesta data, no respon, però, a la manca de públic.

* «Les verges caigudes» ha portat molta gent al Teatre del Paral·lel.

* ¿Què farà la companyia catalana?

* El tancament d'aquest teatre coincidirà amb el retorn a Barcelona de la companyia que Fernández Burgas tenia de «tournée» en comarques.

* A Barcelona, doncs, i en la mateixa data, ¿es trobaran sent teatre els millors actors catalans?

* Sort que sembla que serà possible fer alguna cosa amb aquesta gent que ha quedat sense feina.

* Naturalment, fer alguna cosa vol dir fer una bona companyia i representar bones obres.

* Es diu si un autor català vol organitzar pel seu compte una «tournée».

* ¿Quin serà aquest autor català? Per a organitzar una «tournée» calen o molts diners o molt de prestigi.

* El teatre castellà té un moment bonic, a causa, sobretot, de dos noms, que vénen a renovar els antics prestigis.

* Aquesta dos noms són: García Lorca i Alejandro Sóna.

* De «Bodas de sangre», del primer, se n'han fet més de sis-centes representacions a Sud-Amèrica.

* De l'obra del segon, «La sirena varada», se n'han fet diverses versions, una de les quals—la italiana—està obtenint, a Múia i Venècia, un èxit sorollos.

* La companyia amateur de la Secció de Teatre de l'Ateneu Politécnico que dirigeix Enric Giménez celebrerà pròximament la seva tercera sessió.

* L'obra en estudi és «El paquetot Tenacity» de Carlos Viladrac, versió catalana de C. Soldevila.

amb el segon festival dedicat als nens.

Tant en les funcions d'ahir, com en les d'avui, divendres es representà la famosa pantomima «La FERIA DE SEVILLA», que tan bona acollida ve obtenint d'ençà que es reprisa.

Per a demà, dissabte, s'estan organitzant les funcions de benefici als asos de la rialla, els clowns «Alex i Filipo», Donada la simplicitat que mereixudament gaudeixen entre el nostre públic, és d'esperar que les dites funcions constitueixin un esdeveniment.

...del Romea

Mariano Asquerino té en l'escena espanyola un historial que el col·loca en primera fila entre els nostres primers actors, i té, entre nosaltres, un públic addicte que el vol per la seva simplicitat, i el recorda per les seves campanyes i felices interpretacions.

La més feliç d'aquesta temporada, que termina dintre pocs dies, és la de l'Antón Laurido de «La Papirusa», veritable creació de Mariano Asquerino. Aquest gal·les que consagra la seva vida i posar tota la seva il·lusió, quan torna d'Amèrica carregat d'or, en veure la seva filla casada amb el fill dels seus antics amos i instal·lada com a mestressa i senyora en aquell Pazo dels marquesos on ell fou criat de quadres, troba la millor realització en Mariano Asquerino. Una gran part del formidable èxit d'aquesta comèdia, correspon, sens dubte, a aquesta personalíssima interpretació de Mariano Asquerino.

Per a destacar-lo encara més, les representacions de «La Papirusa» de demà, dissabte, són en honor del creador d'Antón Laurido, de Mariano Asquerino, per aquest èxit que perdurará en el record del nostre públic, i quedarà incorporat a la seva carrera triomfal com a actor.

El nostre públic ha de retre-li, en aquesta ocasió, el testimoni de la seva simplicitat, i l'i retrà assistint a aquesta funció a honor seu, n'estem segurs, i ovacionant tant com es mereix el gran actor.

CIRC BARCELONES

Director: V. Salvatella. Telèfon 13595. — Avui, nit, a les 10. Debut! Debut!

RAMPER

1 els seus col·legues.
Preus populars. Butaques a 1 pesseta. — Demà, tarda i nit
RAMPER

TEATRE APOLO

(Nova Empresa)
Companyia Catalana de Grans Espectacles.
CASALS - CLAPERÀ
Avui, nit, a les deu
Les verges caigudes
en tres actes i set quadros de Miquel Poal Aregall.
Demà, 1 sempre!
Les verges caigudes

Guia de l'espectador

APOLO. — Tarda: «LES VERGES CAIGUDES». — Nit: «LES VERGES CAIGUDES».

BARCELONA. — Tarda: «CANCION DE CUNA» i «LOLA, LOLITA, LOLILLA Y LOLO». Nit: «MELO» (melodrama). Estrena.

COLISEU POMPEIA. — Tarda: «DON JOAN DE TERRASSA». Nit: «DON JOAN DE TERRASSA».

COMIC. — Tarda: «EL DUENDE» i «LAS PEPONAS». Nit: «LOS MARIDOS DE LIDIA».

ESPANYOL. — Tarda: «LA DARRERA NIT D'UN SOLTER O GARLOPA I TORNAVIS». Nit: «AQUESTA NIT I MAI MES».

GRAN TEATRE DEL LICEU. — No hi ha funció.

NOVETATS. — Tda. «LA DOLORESA» i «LA ROSA DEL AZAFRAN». Nit: «ME ROBASTE EL CORAZON» i «DONA FRANCISQUITA».

OLYMPIA. — Nit: «LA FERIA DE SEVILLA» i programa de circ.

PRINCIPAL PALACE. — Tarda: «LAS MUJERES DEL ZODIACO». Nit: «LAS DE LOS OJOS EN BLANCO».

ROMEA. — Tarda: «LA PAPIRUSA». Nit: «LA PAPIRUSA».

VICTORIA. — Tarda: «LAS RAYAS DE LA MANO» i «LA MENTIRA MAYOR». Nit: «LAS RAYAS DE LA MANO» i «LA MENTIRA MAYOR».

Ahir va tenir lloc l'homenatge a Alexandre Navarro i Adolf Torrado, autors de «La Papirusa» i «Los Caimanes»

Ahir, a dos quarts de dues de la nit, va tenir lloc a la «Maison Dorée», l'anunciat homenatge a Navarro i Torrado, autors de «La Papirusa» i «Los Caimanes», que s'han estrenat a la nostra ciutat. Al voltant de la taula d'homenatge hi prengueren seient una vintaneta de comensals, presidits pels homenajats.

També presidiren l'empresari senyor Fernández Burgas l'actriu Irene López de Heredia i l'actor Mariano Asquerino. Assistiren a l'homenatge els components d'aquesta companyia i el senyor Manuel Collado amb alguns companys d'escena.

En acabar l'apat, es llogren les adhesions, molt nombroses, i els homenajats regociaren l'acte amb paraules cordials.

Els petits deixebles de l'Institut Català de Rítmica i Plàstica al Palau de la Música Catalana

Com cada any, l'Institut Català de Rítmica i Plàstica que dirigeix el mestre Joan Llongueres, celebrà la seva ja tradicional sessió de «Rondes, Cançons i Jocs d'infants» el propi diumenge, a les cinc de la tarda, al Palau de la Música Catalana.

El mestre Llongueres procura donar cada any un nou i vibrant interès a aquesta veritable «festa d'infants», que és indiscutiblement la millor que es celebra en la nostra terra.

No en va fa vint-i-tres anys que ve celebrant-se amb èxit creixent i tothom l'espera cada any amb veritable delit.

En la sessió d'enguany, el programa de la qual és d'un molt viu interès, figuren dues estrenes del mestre Llongueres: «El joc de les pedretes» i la «Ronda del cavallet blanc i el cavallet negre»; una primera audició, «Les carotes», del mestre E. Jaques Dalcroze i dues primeres audicions, «Les petites llavors» i «El vent», del mestre Carlo Boller, un distingit compositor suís encara desconegut a casa nostra, que tracta amb extrema delicadesa aquest gènere de cançons que va directament als infants.

Prendran part en aquesta sessió prop d'un centenar d'infants, nens i nenes, de distingides famílies.

Teatre Novetats

COMPANYIA CALVO. Ultima setmana. Tarda 4.30. Butaques des de 3 Ptes. «LA DOLORESA». Reposició de «LA ROSA DEL AZAFRAN». Nit, a les 10. Butaques des de 3.50 pessetes. «ME ROBASTE EL CORAZON». «DONA FRANCISQUITA». Demà, tarda. Popular. «LOS GAVILANES». «LA VERBENA DE LA PALOMA». Nit. Actes primer i segon de «LOS GAVILANES» i «LAS GOLONDRINAS». — Diumenge. Comiat de la Companyia.

Principal Palace

PALAU DE L'ESPECTACLE
Companyia de Revistes
MARGARITA CARRAJAL
Avui, nit. L'èxit més gran de l'any
LAS DE LOS OJOS EN BLANCO
Demà, tarda:
LAS DE LOS OJOS EN BLANCO

